

ПОЗЛАТА

Книга първа от поредицата ПОЗЛАТЕНА ПЛЕННИЦА

РЕЙВЪН КЕНЕДИ

Превод от английски език Деница Райкова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Gild*
Copyright © 2020 by Raven Kennedy
Map copyright © Fictive Designs
Illustration copyright © Imagine Ink Designs
All rights reserved.

Превод Деница Райкова
© 2022 „Егмонт България“ ЕАД
Редактор Десислава Иванова
Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2023
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-2943-3

*На онези, които се опитват, но не могат да видят звездите.
Не спирайте да гледате нагоре.*

ГЛАВА 1

Повдигам златния бокал към устните си, докато гледам демонстрацията на гола плът през пространството между решетките ми.

Светлината е приглушена, умишлено намалена. Просто припукване на пламък по хаотични фигури, които се движат в топъл тандем. Седем тела, до едно стремящи се към освобождение, докато аз съм тук, отделена, като зрител на представление.

Кралят ме повика тук преди два часа, когато започна да се разгорещява и да пъкhti със своя харем от редуващи се наложници, познати също и като неговите кралски наложници. Реши тази вечер да си достави удоволствие в атриума, вероятно защото звукът се носи толкова добре тук, вътре. Трябва да му се признае, че стоновете наистина отекват ясно.

– Да, кралю мой! Да! Да!

Кожата около очите ми се стяга и аз бързо отпивам още вино, като се насилвам да отместя взор и вместо това да попия с поглед нощното небе. Атриумът е огромен и всички стени, както и завършиващият с купол таван са направени изцяло от стъклени прозорци, така че оттук се разкрива най-добрата гледка в двореца. Тоест... когато спре да вали сняг за достатъчно дълго време, за да се види нещо.

Точно сега има снежна буря, както обикновено. От небето се сипят бели снежинки – обещание, че до сутринта стъклата ще са покрити с мъгла. Засега обаче високо горе виждам слабо очертание на самотна звезда, която наднича измежду потискащите облаци и застрашителна белота. Винаги образуващата облачета, замръзнала пара стои нащрек в небето като скъперник, краде гледката от мен и я пази ревниво за себе си. Но успявам да зърна мъничка частица и съм благодарна за това.

Питам се дали в някакъв момент предишни монарси от забравени времена са построили този атриум, за да могат да чертаят карти на звездите и да разшифроват историите, които боговете са оставили за нас в небето. Ала после природата се е изпречила на пътя им, онези зорко бдящи облаци са взели на подбив усилията им и са скрили истините от нас.

Или навярно отдавна мъртвите крале са построили това помещение само за да виждат стъклото, покрито със скреж, и беснеещите вихрушки, докато те могат да си стоят тук, вътре, недокоснати от обширната, студена белота. Кралските особи на Ореа са достатъчно арогантни да направят нещо подобно. В сегашния случай... очите ми се стрелват бързо към краля, който в момента е потънал чак до топките в своята наложница, докато другите излагат на показ телата си и играят за негово удоволствие.

Може би греша обаче. Може би това място не е било построено, за да гледаме ние нагоре, а боговете да гледат надолу. Може би онези стари кралски особи също са водели *своите* наложници тук, горе, за да ги видят небесата и да се наслаждат на разпътството. Въз основа на някои от историите, които съм чела, боговете са похотлива шайка, така че, честно казано, не бих сметнала, че са неспособни на това. Не ги съдя обаче. Кралските наложници са много талантливи.

Въпреки факта, че точно сега съм принудена да гледам и слушам развратните актове, и въпреки факта, че върхът на купола обикновено е задръстен със сняг, все пак ми харесва да

идвам тук. Това е най-близкото преживяване до излизане или до усещане на вятъра по лицето ми, или до изпълване на гробовете ми със свеж въздух, което някога ще получа.

Кое е хубавото ли? Поне никога не ми се налага да се тревожа, че кожата ми ще се напука от вятъра или че ще се разтреперя от студа. Снежната буря *наистина* изглежда мразовита в края на краищата.

Опитвам се да гледам положително на живота, макар да съм в собствена, направена по мярка птича клетка. Красив затвор за красива реликва.

– О, Божествени! – провиква се една от наложниците. Руса, струва ми се – в пристъп на блаженство – и ме изтръгва от мислите ми. Има грезав глас и руса коса, красотата, задържаща се без усилие на лицето ѝ.

Отново насочвам поглед към сцената пред мен, неспособна да се сдържа. Шест наложници полагат всички усилия да впечатлят краля. Шест е неговото щастливо число – понеже той е владетелят на Шестото кралство на Ореа. Всъщност е доста вманиачен на тази тема. Постоянно виждам това число около него. Например шестте копчета на всяка риза, която шивачите изработват за него. Или шестте върха на златната му корона. Шестте наложници, които чука тази вечер.

Точно сега пет жени и един мъж се грижат за плътските му потребности. Служите донесоха легло, за да може да му е удобно, докато си получава тръпката. Струва ми се голяма съетня да разглобят огромното легло, да изкачат три стълбича, а после да го сглобят отново само за да са принудени да го махнат отново по-късно. Но какво ли знам аз? Аз съм просто *любимата наложница* на краля.

Сбърчвам нос при това определение. Предпочитам хората да ме наричат фаворитката на краля. Много по-благозвучно е, макар пак да означава същото.

Аз съм негова.

Подпирам крака на решетките в предната част на клетка-

та ми и се облягам назад на възглавничките под мен. Гледам как задникът на краля се присвива и разпуска, докато влиза и излиза с тласъци в едно от момичетата под него, докато още две жени стоят на колене на леглото от двете му страни, така че да има пълен достъп до голите им гърди, които в момента меси с ръце.

Кралят е почитател на гърдите.

Поглеждам надолу към собствените си гърди, които в момента са обвити в златиста коприна. Прилича повече на тога, отколкото на рокля, ивицата плат е прихваната на всяко рамо, а оттам се спуска надолу като водопад, захваната със златни гайки на талията. Нося, докосвам или виждам единствено злато.

Всяко растение в този атриум, някога плодовито и зелено, сега е безжизнено и металическо. С изключение на прозрачното стъкло на прозорците, цялото помещение е златно. Точно както златните чаршафи, върху които кралят чука в момента, със златни люспици, посипани в дървената сърцевина на рамката на леглото. Златният мрамор на пода, с по-тъмни жилки, прокарани в него като замръзнали, затлачени с тиня потоци. Златни дръжки на бравите, блестящи лози, пълзящи по позлатени стени, металически колони, които поддържат цялото богатство, докато се издигат към арките.

Златото е основен мотив тук, в „Хайбел“, замъка на Мидас.

Златни подове. Златни прозоречни рамки. Килими, картини, гоблени, възглавнички, дрехи, съдове, рицарски брони, по дяволите, дори опитомената птичка е замръзнала в безжизнен блясък. Докъдето поглед стига, всичко е златно, златно, златно, включително цялото вътрешно устройство на самия дворец. Всеки камък и метално стъпало на стълба и всяка колона.

Външната страна на замъка сигурно е ослепяваща, когато я огрее слънцето. За късмет на всеки, който живее извън двореца, не мисля, че слънцето всъщност някога е блестяло върху него. Ако не вали сняг, пада суграшица, а когато не пада никое

от двете, обикновено се загава виелица.

Камбаната тук винаги бие предупредително, когато се загава снежна виелица, и нарежда на хората да стоят вътре. А онази огромна камбана в кулата, която се намира в най-високата точка на замъка? Да, тя също е от чисто злато. И по дяволите, шумна е.

Мразя я. Звънът ѝ е по-оглушителен от тракане на градушка по стъклен таван, но с име като Замъкът на Високата камбана предполагам, че да нямаме гразнеща камбана би било кощунство.

Чувала съм, че хората могат да чуят звънтенето ѝ от цели мили разстояние. Така че с гръмката камбана и ослепителното злато замъкът „Хайбел“ е твърде крещящ от мястото си, кацнал на склона на тази покрита със сняг, скалиста планина. Крал Мигас не вярва в дискретността. Парадира с прочутата си мощ, а хората или се прекланят в почуда, или ламтят завистливо за нея.

Приближавам се до рѣба на клетката си, за да си наляя още вино, само за да открия, че каната е празна. Свеждам намръщен поглед към нея, докато се опитвам да не обръщам внимание на пискането и мъжкото сумтене, които се носят зад мен. В момента друга наложница – Поли – е яхната от краля, сексуалните ѝ звуци гразнят слуха ми като болен зъб, стържещ по лег, докато в гърдите ми се спотаива ревност.

Наистина ми се иска да имах още вино.

Вместо това грабвам гроздето от чинията със сирене и плодове и го натъпквам в устата си. Може би зърната ще ферментират в стомаха ми и ще мога донякъде да се напия от тях? Едно момиче може да се надява.

Натъпквам в уста още няколко зърна за късмет, връщам се в ъгъла и се настанявам върху луксоznите златни възглавници на пода. Кръстосала глезен върху глезен, наблюдавам гърчещите се тела, докато изпълняват прекрасното си представление за краля.

Три от наложниците са нови, така че още не знам имената им. Новият мъж стои изправен на дъшека, напълно гол, и в името на великите Божествени, красив е. Тялото му е съвършено оформено. Виждам защо кралят го е избрал – с тези изсечени коремни мускули и женствено лице е *много* приятен за гледане. Ясно е, че когато не обслужва Мидас, работи по извайването на всеки мускул.

Точно сега е подпрял ръцете си до лактите върху горната греда на рамката на леглото с балдахин, а една от наложниците е приседнала отгоре като катерица върху клон, с широко разтворени крака, докато той я поглъща. Балансът и зрелищността им не могат да бъдат пренебрегнати.

Третата от новите е на колене пред мъжа и го смуче по дължина, сякаш изсмуква отрова от змийско ухапване. И... леле, *наистина* си я бива. Сега знам защо е била избрана. Накланям глава и мислено си вода бележки. Никога не знаеш кога нещо такова може да влезе в работа.

– Вагината ти ме отежчава – заявява внезапно Мидас и кара Поли бързо да се измъкне изпод него. Плясва гърдестото момиче пред него. – Ти си наред. Искам задника ти.

– Разбира се, кралю мой – измърква тя, после се завърта и се смъква на колене, с вирнат във въздуха задник. Той се гмурва в нея, с хлъзгавите сокове на Поли все още лепнещи по члена му, и жената издава стон.

– Преструвана – промърморвам под нос. Няма начин да ѝ е харесало.

Не че бих знаела от личен опит. В мен никога не са прониквали *там отзад*, слава на Божествените.

Звуците в стаята се усилват, когато две от наложниците достигат оргазъм – престорен или истински – и кралят нахлува рязко в жената, преди най-сетне да излее семето си със сумтене.

Надявам се, че този път е приключил истински и окончателно, защото съм уморена и ми свърши виното.

Жената едва рухва под него, когато той я плясва отново по задника, този път, за да я отпрати.

- Всички можете да се върнете в харема. Приключих с вас за вечерта.

Думите му прекъсват останалите наложници и рязко спират собственото им освобождение. Мъжът още полюшва ерекцията си, но никои не се оплаква или цупи, нито пренебрезва нареждането. Да го сторят би било чиста глупост.

Всички бързо се разплитат едни от други и излизат голи в колона по един, бедрата на някои са все още мокри и лепкави. Била е гълга нощ.

Чудя се дали наложниците ще довършат нещата сами в харема. Няма как да знам, защото не ме пускат да влизам там, така че не ми е известно какво става между тях, когато кралят не е наоколо. Не ми е позволено да ходя *никъде*, освен ако не съм в клетките си или в присъствието на краля. Като негова фаворитка, съм държана заключена и защитена. Като домашен любимец, който да бъде закриян и пазен.

Наблюдавам внимателно Мигас, докато навлича златната си роба, когато последната наложница излиза. Само видът му, докато стои там, полуоблечен и удовлетворен от чувствениите си наслади, кара стомаха ми да се стегне.

Красив е.

Не е мускулист, защото води много луксозен живот, но е естествено строен и широкоплещест. Млад за управляващ крал, Мигас е само на трийсет и няколко, с лице, все още смекчено от младостта. Има загоряла кожа въпреки факта, че тук постоянно вали сняг и дъжд, а косата му е руса, с червеникави оттенъци на пчелен мед, аленият нюанс е по-отчетлив на светлината на свещите. Очите му са наситено кафяви, а около него се долавя някакво присъствие – чар. Чарът му е това, което винаги ме нагвива.

Погледът ми слиза по-надолу, по скосената талия и очертаването на омекващата му гържина, което още виждам под

копринената тъкан.

– Очите ли си плакнеш, Арин?

При звука на името си рязко отклонявам вниманието си от слабините му и го насочвам към ухиленото му лице. Бузите ми се стоплят, макар да омаловажавам смущението си.

– Е, гледката е приятна – казвам му, като повдигам рамо и иронично извивам устни.

Той се засмива, а после се приближава наперено до решетките на клетката ми в гръното на атриума. Обичам, когато се усмихва. Това предизвиква в стомаха ми усещане за пълзящи гъсеници – не за пеперуди. Ревнувам от онези свободно летящи проклетници.

Очите му пробягват по мен, от босите ми стъпала чак до гърдите. Внимавам да не помръдна от мястото, където седя, макар че ми се иска да се раздвижи смутено под внимателния му оглед, наклонила глава в очакване. Научила съм се да оставам неподвижна, защото така му харесва.

Погледът му обхожда бавно тялото ми.

– Ммм. Тази вечер изглеждаш толкова съблазнително, че ми идва да те изям.

Изправям се плавно на крака, докато платът на роклята ми се спуска като водонепроницаем и докосва върховете на пръстите на краката ми, а после се приближавам до решетките пред него. Ръката ми се свива около една от изцялните пръчки на решетките, които ни разделят.

– Можете да ме пуснете от тази клетка и да ме вкусите. – Внимавам да запазя изгриб тон и страстно изражение, въпреки че стомахът ми гори от копнеж.

Пусни ме навън. Докосвай ме. Искай ме.

Моят крал е сложен човек. Знам, че гържи на мен, но напоследък просто искам... повече. Знам, че вината е моя. Не бива да искам повече. Би трябвало да съм доволна от това, което имам, но не мога да се сдържа.

Иска ми се Мигас да ме гледа, както го гледам аз. Иска ми се

в гърдите му да тупти копнеж, както в моите. Ала дори и никога да не може да ми даде това, ми се иска просто да прекарва повече време с мен.

Знам, че това е непрактично желание. Той е крал. Постоянно гърпан в хиляда различни посоки. Има загължения, които дори не мога да проумея. Фактът, че изобщо получавам някакво внимание, би трябвало да е повод за празнуване.

Ето защо погребвам желанието и го засипвам като с купчина сняг дълбоко в себе си. Отвличам вниманието си. Тъпча на едно място. Запълвам часовете си с каквото мога. Но независимо колко хора виждам всеки ден, все пак се събуждам самотна и заспивам по същия начин.

Вината не е на Мигас и е безсмислено да се цупя за това. Това няма да ме отведе доникъде – а аз живея в клетка, така че съм опитна в това да не стигам доникъде.

Подсмивването на Мигас се разширява до хилене при гръзките ми думи. Тази вечер е закачлив – настроение, което не ми се удава да видя често, но го обичам, когато се случи. Напомня ми какви бяха отношенията ни, когато първоначално станяхме приятели. Когато бях просто едно иззубено момиче, а той нахлу изневиделица, за да ми покаже различен живот; начинът, по който ми се усмихна и ми напомни как да извия собствените си устни.

Мигас отново обхожда с поглед тялото ми, кожата ми се стопля, поласкана от доволното му внимание. Фигурата ми е във формата на пясъчен часовник, с щедра гръд, хълбоци и задник, и въпреки всичко не това забелязват хората, когато ме погледнат най-напред. Дори не съм сигурна дали и той го забелязва.

Когато хората ме гледат, то не е, за да оценят извивките на тялото ми или да разгадаят мислите в очите ми. Не, интересува ги само едно и това е блясъкът на кожата ми.

Защото тя е *златна*.

Не *златиста*. Не загоряла. Не оцветена, потопена в злато

или боядисана. Кожата ми е истински, блещукащо, сатенено гладко, разстилащо се на тънък слой златно.

Изглеждам точно като всичко друго в този дворец. Дори косата и урисите ми блестят с тънък металически слой. Аз съм ходеща златна статуя, цялата, с изключение на блестящите бели зъби, бялото на очите и гръзкия розов език.

Аз съм чудатост, удобна вещ, слух. Аз съм фаворитката на краля. Скъпоценната му наложница. Онази, която той дари със златния си допир и държи в клетка на върха на замъка си, тялото ми носи знака на неговото притежание и благоволение.

Позлатената любимка.

Аз съм фаворитката на крал Мигас, владетел на Хайбел и Шестото кралство Ореа. Хората се стичат да ме видят толкова, колкото идват, за да зърнат блестящия му замък, който струва повече от всички богатства в цялото кралство.

Аз съм позлатената пленница.

Но какъв красив затвор е това.

ЗА АВТОРКАТА

Рейвън Кенеди е почитателка на чая и черния шоколад и често може да бъде открита да си устройва филмови маратони с „Офисът“. Обича да пише във всякакви жанрове, защото всеки носи различно преживяване. Можете да я намерите да пише всичко – от фентъзи романтични комедии до съвременен мрачен романс.

Когато не чете или пише, е със семейството си, като вероятно оплесква някоя рецепта или отива на туристически поход, който си мисли, че може да направи, но в действителност не може, защото помни, че всичко, което прави, е да седи пред компютъра по цял ден и да разкрива сърцето в писане.